

pasjes en onbewegelijke gezichtjes. Een Japansche vrouw kan slechts mooi zijn in kimono met het zwaar gekapte hoofd.

Met een zucht van verlichting zagen wij het toneel weer veranderen en de twintig poppetjes weer tusschen de thans besneeuwde kerseboomen dartelen; nu in zacht groene kimono's, dan plotse-

ling veranderende in wit en blauw, en eindeloos en eentonig herhaalt de samisen dezelfde melodieën en rhythmisch en rustig dansen de kleine geisha's haar kersebloesemdans, den dans van de Aprilmaand in het gouden rijk van Nippon.

Dan sluit zich het violette gordijn met de gouden grysanthen. □ □

EEN BUITENHUIS

door NANNIE VAN WEHL

Toen ik mijn buitenhuis kreeg, was ik zóó blij, dat ik iedereen in die blijdschap wou laten deelen. Ik was al maanden vooruit zenuwachtig over het indeelen van mijn logé's en schreef ellenlange brieven. Wanhopig was ik, als diè niet zus kon, en diè niet zóó.

Ik kreeg mijn buitenhuis niet voor het plezier en de jolijt. Er was een ernstige oorzaak voor. Onze jongen, toen nog een piepertje van vier jaar, werd bezocht door de eene kinderziekte na de andere, die hem telkens doodelijk verzwakt achterliet. En tusschen dat alles door altijd maar weer bronchitis, bronchitis. „Een kind, om elk jaar drie maanden buiten te zijn”, vond de dokter. Nu, dat kan alleen in een eigen buitenhuis. Vooral, als je het neerzet in een streek, waar je de kans loopt, het de overige negen maanden van het jaar te verhuren.

Het kind is elk jaar drie maanden buiten geweest, tot hij naar de H.B.S. ging. En het huis is altijd verhuurd geweest, tot wij nu even sukkelen met de malaise.

Als ik het kind aanzie . . . Als ik dan het buitenhuis aanzie . . . Dan kan ik niet anders dan God danken, die zóó alle dingen ten goede liet komen. Die van het doodzwakke, wankel, tuitelige kereltje dezen stoeren knaap maakte. Nog altijd is het buitenhuis der kinderen geliefkoosde verblijfplaats, van den eersten dag van de groote vakantie tot den laatsten. Buitenland doen wij met Paschen en tot kampeeren komen zij niet, omdat zij elken dag, dien zij in 't buitenhuis missen, zonde vinden.

Ik begon dus mijn buitenverblijf met een heele agenda vol logé's. Ons aller kinderen waren nog klein, de logeerkamers groot. Vaak had ik vader, moeder en twee kinderen op de logeerkamer. Zelfs wel eens een vader en een moeder met twee kinderen van weer iemand anders. Werd er afgereisd, er werd dadelijk weer ingetrokken. Met alle logé's werkte ik een zelfde plan van uitgangetjes af. Per trein, op de fiets. Kinderen en jongelui bracht ik, tot groote geruststelling en blijdschap hunner ouders, met het lokaaltreintje in de naburige stad en zette ze daar op de groote treinen. Zoo deed ik ook met de oude dames, die ik inviteerde.

Van Mei tot September bleef ik dien zomer in mijn buitenhuis. Het ligt zoo heerlijk, het heeft als tuin een groot stuk bosch. De allernaaste omgeving is zoo wonderschoon: hei en bosch. Het was zalig, den morgen door te brengen op de stoep voor het huis; 't was zalig, den middag te verluieren rond de theetafel, onder de hooge dennen neergezet. Hoe dikwijls ben ik daartoe gekomen in die drie maanden? En als ik er toe kwam, hoeveel rust en ontspanning vond ik er dan? De kinderjuffrouw zorgde voor de kinderen en was er meest mee in het dichtst bijzijnde bosch, want mijn verstandige dokter had mij, wat de kinderen betrof, den raad mee gegeven: „Denk er om, dat een boom en een zandhoop dichtbij even mooi zijn als een boom en een zandhoop tien kilometer verder!”

Ik had altijd een uitstekend, volslagen meisje bij mij, hetzij het pronkjuweel, dat ik in die streek zelf